

เทศน์เช้า วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ เราไปวัด ไปวัดก็เพื่อสัจธรรม เพื่อฟังธรรมของเราไง เราจะสร้างบุญกุศล ในหัวใจดวงนี้นะ หัวใจดวงนี้ต้องสร้างบุญกุศลแล้วตอกย้ำมันไว้

อานิสงส์ของการฟังธรรมๆ สิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วก็ตอกย้ำๆ

ตอกย้ำเพราะอะไร

ตอกย้ำเพราะกิเลสมันใส่ไฟ กิเลสมันคอยใส่ไฟ มันคอยยุแหย่ มันคอยทำลาย “เราไม่มี वासนาหรรอก เราทำไม่ได้หรรอก คนอย่างเราเนี่ยหรือจะบรรลุดธรรม” นี่กิเลสมันใส่ไฟ ถึงฟังธรรมๆ เพื่อตอกย้ำๆ ใจ

พอตอกย้ำ เห็นไหม เวลาสุขภาพกาย สุขภาพจิตที่ดี คนที่ร่างกายแข็งแรงเขาจะไม่เห็น คุณค่าของสุขภาพร่างกายของเขาเลย คนที่เจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเขาจะเห็นคุณค่าของความหาย จากเจ็บไข้ได้ป่วย

ความไม่มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ

แต่คนที่สุขภาพจิตที่ไม่ดีเขาก็ส่งโรงพยาบาลไข้ไหม แต่โรคระบาด โรคระบาดคือโรค กิเลสมันระบาดอยู่ในหัวใจของสัตว์โลกทั้งสิ้นทั้งมวล ทั้งสิ้นทั้งมวลเพราะจิตนี้เวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏะ มันต้องมีเชื้ออวิชชามันถึงได้เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะไง

เวลาเกิดโรคระบาดไข้เลือดออก เขาก็ไปกำจัดยุงลาย สภาวะแวดล้อมขึ้นมา เรามาวัด มาวาชั้นมา มีข้อวัตรปฏิบัติขึ้นมา เราก็กำจัดสิ่งที่ไอ้ชู้เกียจชู้คร้านของเราไง เราชู้เกียจชู้คร้าน เราไม่ยอมทำวัตร เราไม่ยอมภาวนา เรามาวัดมาวาในสภาวะแวดล้อมที่ดีขึ้นมาเพื่อชักจูงกัน

เวลาพระบวชใหม่ๆ บางวัดเขาทำวัตรแล้วเขานั่งสมาธิภาวนา แต่เราอยู่สายของบ้าน
ตาตมา บ้านตาตมาบอกว่า มันเป็นเรื่องของเด็กๆ เวลาคนที่ภาวนาจะเอาสองสามชั่วโมง
ขึ้นมา ให้อาจารย์ที่เด็กๆ เด็กๆ มันได้ประโยชน์จากเกาะอิงผู้ใหญ่ไป เกาะอิงผู้ใหญ่ไป เวลาภาวนา
แล้ว ทำวัตรสวดมนต์แล้วก็ภาวนาสองสามชั่วโมงสี่ชั่วโมง มันจำเป็น มันบังคับต้องให้นั่ง แต่เวลา
ถ้านั่ง ถ้าคนเป็นสมาธิได้นะ เวลาเป็นสมาธิแล้ว ถ้านั่งเกินสามชั่วโมงสี่ชั่วโมงไป แอ็กชัน อวดดี
นี่มันขัดมันแย้งกัน ท่านถึงให้เป็นอิสระ

หลวงปู่มั่นท่านก็ให้เป็นอิสระ ฉะนั้น เวลาลงศาลาท่านเทศน์เลย เทศน์เสร็จแล้วนั่ง
ภาวนา เวลาจิตมันลง เวลาจิตมันลงถ้ามันจะถอนนะ

ที่นี้พระที่ดีๆ เราอยู่ในวงการของครูบาอาจารย์ ท่านพยายามรักษาไว้ๆ สติรักษาไว้ไม่ให้
มันลงสมาธิที่ลึกเกินไป เพราะเดี๋ยวถ้าเลิกแล้วเลิกพร้อมกัน เพราะอะไร เพราะรักษาหมู่คณะไว้
อย่าให้ใครเห็นว่าคนนั้นดีกว่าคนนี้ คนนี้ดีกว่าคนนั้น นี่เวลาพอปฏิบัติไป เวลาเราลงศาลามากก็
เทศน์ว่าการเลย แล้วเราประพฤติปฏิบัติเอา

เวลาปฏิบัติ สภาพแวดล้อมที่ดีๆ เวลาเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมา โรคระบาดขึ้นมา เวลาเขา
รักษาสภาพแวดล้อมที่ดี ไปวัดไปวาขึ้นมาถ้าเป็นวัดที่ดีมันไม่มีเชื้อโรคใด

เวลาอีโบลามันตายหมดเลย แล้วจะทำอย่างไรละ เขาก็พยายามค้นคว้าหาวัคซีนกัน ไข้
นี่เรามาวัดมาวา เราเป็นชาวพุทธ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็วางทาน ศีล ภาวนา นี่
วัคซีนป้องกันโรค ไข้ความมักมากอยากใหญ่ ไข้อยากย้ายเขานะ

แล้วเวลาคนไปวัดไปวา คนที่เดี๋ยวนี้โลกปัจจุบันมันเจริญ มันมีบริษัทที่ปรึกษาใจ “เฮ้ย!
เข้าช่องไหนวะ” พอไปวัดมันจะหาช่องเข้าเลยนะ มันจะเรียนลัด

แต่ถ้าเราไปวัดไปวา ทำบุญก็ทำบุญนะ แล้วเป็นบุญที่ยิ่งใหญ่ ปฏิภาณ สะอาดบริสุทธิ์
ทำอย่างไรก็ได้ ทำอย่างไรบุญของเรา

วันวิสาขบูชาเราได้มาทำทานร่วมกัน เรามีบุญมีกุศลร่วมกัน เราทำร่วมกัน จิตใจที่เรา
เป็นธรรมมันมีค่ามันมหาศาลเลย ความสะอาดบริสุทธิ์ของหัวใจที่ยิ่งใหญ่มันมีคุณค่ามาก
หัวใจที่สูงส่งขึ้นมา เรายกขึ้นให้มันสูงส่งคุณค่าอันนี้

เราทำทานเราก็ทำทานของเรา ทานก็คือทาน แล้วทานที่มีคุณค่ามาก ทานที่มีเจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ใจ ไม่ต้อง “เฮ้ย! เข้าช่องไหนวะ”

เราเห็นบ่อย จะเข้าช่องนั้น จะเข้าช่องนี้

แล้วทำไมจะเข้าช่องนี้ ประตูไม่เข้าละ ประตูเปิดเข้ามาสิ ทำไมต้องเข้าช่องนั้นช่องนี้

ทาน คือ ภาวนา เราทำบุญร่วมกันๆ เราสิ่งใดก็แล้วแต่เราเกิดความรู้สึกธรรมในหมู่ของเรา นี่สิ่งที่เป็นวัชชีนป้องกันๆ ทาน คือ

ศีลก็ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๒๒๗ ถ้ามันมีศีลมีธรรม ศีลมันจะมีคุณค่าในตัวของมันเลย แล้วถ้ามันฝึกหัดจนชำนาญ เวลาฝึกศีล ท่องสวดมนต์ฝึกรู้เลยนะ ‘โธ่เราไม่เคยทำๆ พอไปทำ กล้วย! ฝึก ถ้าเราทำจนเป็นนิสัย แต่ถ้าเราไม่เคยทำ ฝึก ฝึกอะไร เขาทำกันทั้งบ้านทั้งเมือง เขาทำกันทั้งนั้นเลย เขาทำกันอย่างนี้แหละ เขาทำอย่างนี้ก็ทำอย่างนี้

นี่ใจ สภาธรรม กรรมที่เกิดร่วมกัน แล้วพอเกิดร่วมกัน สภาวะแวดล้อม เห็นไหม ถ้าคนที่มันมีศีลมีธรรม มีคุณธรรมนะ ฝนตกต้องตามฤดูกาล เมื่อก่อนสมัยโบราณนะ ถ้าภัยแล้งเขาจับกษัตริย์บูชายัญเลย เขาหาว่ากษัตริย์นั้นผิด ไม่อยู่ในคลองธรรม ถ้ากษัตริย์อยู่ในคลองธรรม ฝนฟ้าตกต้องตามฤดูกาล ทุกอย่างสงบเรียบร้อยดีงาม

นี่ใจ ถ้าเรามีศีล ศีลจะป้องกันเรา ถ้ามีศีล มีปัญญา นี่ปัญญาเต็มที่แล้ว

นี่พูดถึงว่าถ้ามันเกิดโรคระบาดๆ ถ้ามันมีศีลมีธรรมคุ้มครองเรา ถ้ามีศีลมีธรรมคุ้มครองเรา พังธรรมๆ เพื่อดอกย้าหัวใจดวงนี้ใจ ถ้าหัวใจดวงนี้มันเป็นประโยชน์กับเราๆ

ของของเราแท้ๆ ของของเราทำไมมันเป็นประโยชน์กับเราไม่ได้ หัวใจของเราแท้ๆ ทำไมมันเป็นประโยชน์กับเราไม่ได้ หัวใจของเราแท้ๆ มันเป็นเรื่องของเรา

ดูสิ ร่างกายของเรามีโรคภัยไข้เจ็บ มันมีสิ่งเชื้อโรคอยู่ในร่างกายเรา มันมีของมันอยู่แล้ว นี่ก็เหมือนกัน ของเราแท้ๆ ของเราแท้ๆ เวลามันปะทุขึ้นมา ก็เลสัดค้นหาความทะยานอยากมันปะทุมา มันทุกซึ้นไปทั้งนั้น หัวใจมันบีบคั้นไปทั้งนั้น ถ้าบีบคั้นไปทั้งนั้น พังธรรมๆ ดอกย้ามัน

ไว้ ผีกัดมันไว้ๆ ฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ไง ถ้าฟังธรรมเพื่อเหตุนี้ ถ้าเราฟังธรรมแล้วเราประพฤติปฏิบัติธรรมขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมาไม่ต้องบอก ไม่ต้องบอกเลยนะ “รู้แล้วๆ” เลยละ

ตอนนี้ขาดอยู่อย่างเดียวนะเท่านั้นละ ขาดทำให้มันได้

“รู้แล้วๆ” นี่ไง เวลาหลวงปู่คำดี เวลาท่านประพฤติปฏิบัติของท่าน เวลาท่านติดของท่าน ท่านรู้ว่าท่านติดนะ แล้วท่านพยายามชวนชวายเป็นออกไม่ได้ หลวงตาเล่าประจำ ท่านออกมา จดฐปเลย อธิษฐานเลย ขอให้หลวงตาพระมหาบัวมาแก้ให้ พอมาแก้ พอมาอธิบายเข้านะ “รู้แล้วๆ”

นี่ขนาดไม่รู้ก็คือไม่รู้ละ รู้แล้ว รู้แล้วทำให้ได้อย่างที่รู้ได้ไหม นี่ไง เทศน์ว่าการ คนที่ เทศน์ว่าการ เอ็งทำอย่างนั้นหรือเปล่า อาจารย์เทศน์ เทศน์แล้วทำอย่างนั้นหรือเปล่า

หนึ่งตัวอย่างดีกว่าร้อยคำสั่ง

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำอย่างนั้นเลย

เราอยู่กับหลวงตาพระมหาบัว ท่านพูดเอง “หมู่คณะอย่าจับผิดกันนะ อย่านองกัน เด็กๆ มันไม่มีความสามารถที่จะรักษาใจได้หรอก ให้มองเราเป็นตัวอย่าง ให้มองเรา”

ท่านยืนยันให้มองตัวท่านเลย ให้มองผู้นำที่ดี ผู้นำมันต้องทำอย่างไร แล้วถ้าผู้นำที่ดี ท่านทำของท่าน

นี่ไง เด็กเล็กน้อยมันเท่าๆ กัน มันไม่ทันกัน แต่ถ้าดูผู้นำที่ดีๆ ถ้าผู้นำที่ดี เราบอกว่า เวลาเทศน์สอนเขา เทศน์สอนเขาทำอย่างนั้นหรือเปล่า ทำอย่างที่คุณหรือเปล่า

เบื้องหน้าและเบื้องหลัง

ถ้าเบื้องหน้าเบื้องหลังนะ เวลาเทศน์ว่าการลูกศิษย์ของเราแท้ๆ เลย เวลาเราบอกว่า ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เขาใช้ปัญญาของเขาไปเรื่อยเลย เวลาเขามาอุทธรณ์กับเราไง “หลวงพ่อกับ คิดจนถึงตอนนั่งกางเกงขาสั้นแล้วนะ คิดถึงตอนเป็นเด็กๆ แล้วนะ” นี่มันพูมาหมดละ

เวลาคนนั่งสมาธินะ เราทำความดีความชั่วมันคายออกมาทั้งสิ้น สิ่งใดที่ข้องใจอยู่นะมันออกมาทั้งสิ้นเลย ที่เราปกปิดไว้นั้นนะ นี่มันเพื่อทำความสะอาดของใจไง

ทำสมาธิๆ นะ อะไรก็ปกปิดไว้ นั่งทับไว้ มันเป็นสมาธิจริงหรือ ทุกสิ่งเป็นมิจา ถ้ามันได้มากก็พอกๆ ไข้ไข้ไพรไพร สิ่งที่ทำมนต์ดำใจ มิจาสมาธิก็เยอะเยอะไป ปัญญาที่ผิดพลาด ปัญญาที่มักมาก ปัญญาที่กว้างมาเพื่อเป็นสมบัติของตนก็เยอะเยอะไป นั่นนะสร้างเวรสร้างกรรมทั้งสิ้น

แต่ธรรมชาติของเราธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วัตรขึ้นป้องกัน ป้องกันไม่ให้กิเลสมันเกิด ป้องกันเฉยๆ นะ ป้องกันแล้ว พอป้องกันเพราะนี่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรม เป็นสังฆธรรม เป็นสังฆธรรมแล้ว แต่เราจะทำของเราขึ้นมาให้ได้ เวลาเทศนาว่าการสอนเขาแล้วทำอย่างนี้หรือเปล่า

นี่ก็เหมือนกัน พอรู้แล้ว รู้แล้วเข้าใจแล้ว สังฆธรรมเป็นอย่างนั้นนะ แล้วเราทำได้หรือเปล่า ถ้าเราทำได้ขึ้นมามันจะเป็นสังฆจะเป็นข้อเท็จจริง ถ้าเป็นสังฆจะเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมา รสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง รสของธรรมๆ รสของความสงบระงับ

ครูบาอาจารย์ท่านพูดเลย ขออยู่คนเดียวเถอะ ถ้าอยู่คนเดียวมีความสุขมาก

ความสุขคือหนึ่งเดียว เอโก ธมโม ในใจอันนั้นนะ แต่เวลามันเป็นหน้าที่ แบกรับภาระ สิ่งที่ว่าอุปชฌาย์อาจารย์เป็นที่พึ่งที่อาศัยร่มโพธิ์ร่มไทร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ พระอานนทীরองให้

เราอ่านมาจากในพระไตรปิฎกแล้วมันฝังใจ แล้วมันกินใจมาก

“ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลก” พระอานนทীর่ำครวญร้องไห้ “ดวงตาของโลกดับแล้ว” แล้วพอดับแล้วก็มาพิจารณา เป็นอย่างนั้นจริงๆ

อนาคตศัตรูจะไปรบทัพจับศึกก็ให้คนไปถามว่าแพ้หรือชนะ เวลาคนมีทุกข์มียากขึ้นมาจะมาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อนาคตสัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คืคลายใคร่ครวญพยายามชักนำทำให้สิ่งที่ดีงาม มันสมกับคำว่า “ดวงตาของโลกหรือไม่”

คนที่มีอาชีพสิ่งใดก็ได้แล้วแต่มีอุปสรรคขัดข้องในชีวิตของตนก็มาทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งใดมาทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเข็มทิศชี้นำชีวิตเลยให้ไปสู่ที่ดั่งาม เป็นผู้ที่ดีเห็นดีเห็นงามด้วย ผู้ที่เป็นสัมมาทิฐิ

ผู้ที่เป็นมิจฉาทิฐิอย่างเทวทัตแย้งชิงอำนาจเลย อยากจะปกครองสงฆ์ อยากจะปกครองสงฆ์โดยที่ไม่มีปัญญาที่ปกครองเขาได้ ไม่มีปัญญาปกครองเขาได้เพราะอะไร เพราะพระสารีบุตร พระโมคคัลลานะมีสติปัญญามากกว่านั้น

คนที่มีสติปัญญาเขาใคร่ครวญ ปัญญาเขายิ่งใหญ่กว่า ที่เวลาแสดงธรรมขึ้นมาก็ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าไม่เข้าใจก็ไปถามพระสารีบุตร เวลาพระสารีบุตรตอบปัญหาสิ่งใด ฟังจากพระสารีบุตรมาก็ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

นี่คนที่มีปัญญายิ่งใหญ่ คนที่มีสติปัญญาอย่างนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังไม่ให้ปกครองเลย แล้วเวลาจะปกครองสงฆ์ ตัวเองมีปัญญามากน้อยแค่ไหนที่จะปกครองสงฆ์ แล้วพวกเดียรัจฉาน นิครนถ์ แย่งชิงสาวกผู้มีศรัทธา แย่งชิงทำลาย

ไม่ใช่ที่เราพูดถึงว่าเราเป็นคนดีงามแล้วมันจะดีงามไปหมดไหม ไม่มีหรอกโลกนี้ เหยียญมีสองด้าน แม้แต่ใจของเราเองเดี๋ยวก็ดีเดี๋ยวก็ชั่ว เดี่ยวก็คิดดีคิดร้าย เดี่ยวก็สร้างแต่ความทุกข์ ความยากบีบคั้นหัวใจของตน

นี่ไง พังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้

เวลาเกิดโรคระบาด สภาวะแวดล้อมที่ไม่ดี เวลามันติดเชื้อขึ้นมาเขาก็ป้องกันของเขา นี่สุขภาพกาย

โรคกิเลส กิเลสระบาดในหัวใจของตน ถ้ามีศีลมีธรรม เรามีวัคซีนป้องกันไว้ละ ถ้าเรามีวัคซีนป้องกันของเราไว้ ถ้าเรามีวัคซีนป้องกันแล้วเราเห็นประโยชน์

แต่วัคซีน วัคซีนที่หมดอายุ วัคซีนที่ไม่ดี มันก็เรียนมาแล้วก็อยู่ในตำรานั้นละ คินตำราหมดเลย แล้วเราก็มารวมทุกข์ๆ ใครโง่ใครฉลาด

ถ้าคนที่มันฉลาดนะ สิ่งใดเราเห็นคุณค่าฯ แม้แต่สติ สตินี้มันยับยั้งการกระทำผิดของเราได้หลายๆ เรื่องเลยถ้ามีสติ ถ้าขาดสติไปแล้ว รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ทำความผิดพลาดไปต่างๆ เราก็ทำไปแล้ว เวลามันทำไปแล้วเป็นวิบากกรรมนะ วิบากกรรมเพราะอะไร เพราะความลับไม่มีในโลกหรอก ใครเป็นคนทำ

เวลาเขาจับผู้ร้ายได้ ปากแข็ง ปากแข็งถึงเวลาแล้วก็สารภาพทั้งนั้นนะ นี่เวลาใครทำความลับไม่มีในโลก เราทำของเราไปแล้ว เราทำเพราะอะไร เพราะเราขาดสติ

พอขาดสติ มีสติสัมปชัญญะแล้วเราใช้ปัญญาใคร่ครวญเอาว่าสิ่งนั้นควรทำหรือไม่ควรทำ ถ้าไม่ควรทำก็พักมันไว้ก่อน แล้วทำคุณงามความดีของเราฯ แล้วทำคุณงามความดีของเรา ทำคุณงามความดีปิดทองหลังพระ ปิดทองกันพระ

เพราะเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เติบงามกรม นั่งสมาธิภาวนา เวลาคนรู้คนเห็นขึ้นมา มันแปลกๆ แต่เราภาวนาของเราในป่าของเราคนเดียวมันไม่มีใครรู้ใครเห็นหรอก แต่ความจริงเทวดา อินทร์ พรหมเห็น เทวดา อินทร์ พรหมรู้ แต่มันรู้คนละมิติกัน แต่เขาก็เชิดชูบูชาฯ

นี่ไง คุณสิ พระนาคิตะเวลาเห็นคนเขาไปเที่ยวเล่นสนุกสนานครึกครื้นกันใจ “โฮ้! เขามีความสุข ชู๊! เขามีเขามีอำนาจวาสนา โฮ้เราเป็นคนที่ยากจนยาก”

นี่ในพระไตรปิฎก ญาติของท่านที่เป็นเทวดา ญาติของท่านหมายความว่าภพชาติหนึ่งเคยเกิดร่วมกัน แล้วเวลาพระนาคิตะมาเกิดมาเกิดเป็นพระนาคิตะ ญาติของท่านไปเกิดเป็นเทวดา ในความผูกพันมันใกล้ชิดกันมา มายับยั้งกลางอากาศเลย

“ไม่ใช่ โฮ้คนที่มันสนุกสนานครึกครื้นไปเที่ยวเล่นที่มีวาสนา โฮ้นั่นนะเป็นอาหารของเต่า อาหารของปลา มันจะตายกองอยู่ในโลกนี้ ท่านต่างหาก พระนาคิตะต่างหาก เติบงามกรม นั่งสมาธิภาวนาอยู่ที่นี่ ท่านต่างหากเป็นผู้มีบุญ ท่านต่างหาก” คือนั่นพระนาคิตะสำเร็จเป็นพระอรหันต์จากการเตือนสติของเทวดา เทวดาที่เป็นเครือญาติกัน

นี่ไง เวลาเราเห็นคนนั้นเขามีความสุข คนนี้เขาสนุกสนานครึกครื้น คนนั้นเขายิ่งใหญ่...เขาตายเปล่าๆ นั่นนะ

เวลาเราเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาให้มันถูกต้องดีงามเป็นสัมมาปฏิญาณถูกต้องดีงาม คีลสมาธิ ปัญญา เราเดินจงกรม ถ้าเดิน หลวงตาท่านติเตียนประจำ “เวลาเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาไฉนยิ่งกว่าหมาตาย”

ไฉนยิ่งกว่าหมาตายคือทำแค่กิริยาไป ทำแค่เป็นกิริยา ไม่ใช่สติ ไม่ใช่หัดคิดเลย ท่านจะย่ำว่าไม่ใช่หัดคิดเลย ไม่ใช่สติปัญญาเลย ถ้าใช้สติปัญญา ทำไมมันเป็นอย่างนี้ เดินจงกรมมาทั้งวันแล้วจิตใจมันลงหรือไม่ลง ไม่ลงมันเพราะเหตุใด

ถ้าเพราะเหตุใดขึ้นมาก็นี้ไง ตั้งแต่ตักอาหารนี้แหละ ตักอาหารขึ้นมามาตอนเช้าเราฉันอะไรไป ฉันหมูสามชั้น ฉันหมูกรอบ เสร็จแล้วก็ไขมันในร่างกาย แล้วก็มานั่งสัปหงกโง่งง แล้วเวลามา ฟุ้งนี้เช้าเราจะเอาใหม่ นี่เวลาครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมาท่านทำของท่านอย่างนี้

ฉะนั้น เวลาโยมมาถวายทาน เวลาพระท่านพิจารณาของท่าน ไข่ โยมถวายทานแล้ว บุญกุศลบริบูรณ์ แต่ตัวพระตอบสนองแล้ว แต่สิ่งใดที่มันเป็นประโยชน์มันเป็นโทษ เป็นโทษในการภาวนา เป็นโทษต่อการทำคุณงามความดี เวลาเป็นโทษท่านก็ละท่านก็เว้นของท่าน นั่นเป็นสิทธิ์ของท่าน เราไม่ใช่ที่เราถวายสิ่งใดไปแล้วท่านต้องตอบสนองเราทั้งสิ้น

ท่านตอบสนองเราด้วยการรับ ด้วยการรับคือการประเคน ด้วยการรับเป็นบุญกุศลอยู่แล้ว แล้วบุญกุศลสิ่งใด คุณดี คัดแยกออกไป สิ่งที่เป็นประโยชน์กับใครต่อเนื่องกันไป ถ้าไม่เป็นประโยชน์ต่อเนื่องกันไปมันก็จะเสียหายไปทั้งสิ้น เราคัดเราแยกออกไปเพื่อเป็นประโยชน์ต่อเนื่องไป ต่อเนื่องเอาไว้ทานคนต่อไป คนที่คนทุกข์คนยาก

คนที่คนทุกข์คนยาก คนที่หิวกระหาย แล้วเขาได้สิ่งใดที่ดับหิวดับกระหายของเขา เขาจะระลึกถึงคุณคนคนนั้นนะ แล้วเรา เราเคยหิวเคยกระหายไหม

พระกรรมฐานเราอดอาหาร ๕ วัน ๑๐ วัน อดเป็นเดือนๆ เวลาหิวกระหาย เวลากระเพาะมันร้องจ๊อกๆ นะ โรคหิวโรคกระหายที่มันบีบคั้นขึ้นมา แล้วเราตอบสนองด้วยน้ำใจๆ เราไม่ต้องการให้เขาอิมหันต์สาธุตลอดไป เพราะมันเป็นไปไม่ได้ โรคหิวมันเป็นโรคประจำตัวคนเรามาแต่แรกเกิดเป็นเรื่องปกติธรรมดา แล้วเรามีน้ำใจต่อกันๆ น้ำใจต่อกันเพราะอะไร นี่ใจวัดขึ้นๆ ป้องกันนะ

เวลาโรคระบาดมันเกิดขึ้น โรคกิเลสเราก็เกิดขึ้น แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีกำมือในเรา แบบหมดเลย เราพยายามฝึกฝนค้นคว้าให้มันเป็นจริงขึ้นมา ด้วยอำนาจวาสนาของตนนะ ด้วยอำนาจวาสนาของตนคือทัศนคติที่มอง ใช่หรือไม่ใช่

นี่ไง เวลาพระเราเวลาถูกต้องไปนะ เวลาไปพักวัดได้ก็แล้วแต่ กว่าจะขอนิสัยให้ดูกัน ๗ วัน มันทัศนคติมันไม่ตรงกัน ฉะนั้น กรรณฐาน ๔๐ ห้องขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงการทำความสงบ ๔๐ วิธีการ

ทัศนคติ จริตนิสัย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสุดยอด แต่พวกเราแบบว่ากำปั้นทุบดินนะ จะเอาแต่ทิฐิความเห็นของตนคนเดียว จะเอาแต่ความรู้ความเห็นของตนคนเดียว บังคับให้โลกเห็นเหมือนเรา เป็นไปไม่ได้

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดกว้างมาก ยิ่งหลงตาท่านพุดนะ เวลาชั้นของปัญญาไม่มีขอบเขตเลย

ชั้นของปัญญาเพราะกิเลสมันปลิ้นปล้อนมันหลอกลวง มันปลิ้นไปตลอด ปัญญาจะไล่ตามไปทั้งสิ้น กิเลสจะไปอยู่ที่ไหนจะตามเข้าไปจิกหัวมันขึ้นมา พยายามค้นคว้ามันขึ้นมา ปัญญาจะไล่ตามไปไม่ให้มีสิ่งใดเป็นที่หลบอาศัยเลย ถ้ามันมีที่หลบอาศัยอยู่ มันยังค้างอยู่ในใจของตน มันยังกำจัดสิ้นกิเลสไปไม่ได้

นี่เวลาครูบาอาจารย์ที่เป็นจริงๆ นะ เวลาปฏิบัติขึ้นมาถ้ามันเป็นจริงมันมีประสบการณ์ในใจขึ้นมามันเป็นความจริง

เวลาโรคระบาดเขาก็รักษาป้องกันกัน ไข้โรคกิเลสๆ เราฟังธรรมๆ ขึ้นมาควบคุมดูแลเราไว้ แล้วก็รู้แล้วๆ แล้วทำให้มันได้เป็นความจริงขึ้นมาจากในใจของเรา ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมาจากในใจของเราละ สาธุ เป็นสมบัติของคนนั้น

หลงตาท่านพุดประจำ “พระเราไม่ทรงธรรมทรงวินัยใครจะทรง”

พระเรา พระเป็นนักรบ ไม่ทรงธรรมทรงวินัยใครจะทรง แล้วถ้าทรงธรรมทรงวินัยต้องทำเป็นตัวอย่าง ทำเป็นแบบอย่าง

แล้วทำเป็นแบบอย่าง ที่ไหนเขาจะดีจะเลวเรื่องของเขา ที่ไหนเรื่องของเขาเนะ ที่นี้ต้องเป็นแบบนี้ แล้วเป็นแบบนี้ เป็นแบบนี้เพราะว่าทัศนคติ เพราะความเห็นถูกต้องดังามไป แล้วถ้าถึงเวลาแล้ววันเวลามันเปลี่ยนแปลงไป กาลเวลา อันนั้นมันก็เรื่องของกาลเวลา มันถึงเวลาของมันไป

แต่ถ้าปัจจุบันแล้วต้องพยายามทำอย่างนี้ ทำอย่างนี้เพราะอะไร เพราะเราฝึกกันมาแบบนี้ เรามีสติ เรามีศีล มีสมาธิ มีปัญญาทำด้วยการกระทำแบบนี้ ทำแบบนี้ขึ้นมาเพื่อหัวใจของเรา

แล้วถ้าหัวใจของเราเนะ ใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่ง ใจดวงนั้นมีประสบการณ์ ใจดวงนั้นมี การกระทำแล้ว ใจดวงอื่นๆ มันก็เหมือนกัน แต่มันต่างกันด้วยจิตนิสัย ต่างกันด้วยทัศนคติ ต่างกันด้วยรสนิยม แต่อริยสัจมีหนึ่งเดียว ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์

แล้วมีดับอย่างไรละ

“ไม่ต้องดับมันหายไปเอง”

เออ! เอ็งกลับบ้านเอ็งไป เป็นไปไม่ได้ มันหายไปเองมันคือชั่วคราวไป มันหลอกแล้วละ ปีกันก็อบตายเลย แล้วคลายไปหน่อยหนึ่งดีใจ เดียวมันก็กลับมาบีบอีก

“มันหายไปเอง”

ในโลกนี้ไม่มีของฟรี ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีเหตุมีผลของมัน มันต้องตัดรากเหง้าของมัน ถ้ามันทำความเป็นจริงแล้วเนะ มันจะถึงจะเป็นสังขธรรม เอวัง